25. 3. 67 DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS TIDENDE 849/67

KOMMISSIONENS FORORDNING Nr. 67/67/EØF

af 22. marts 1967

om anvendelse af traktatens artikel 85, stk. 3 på kategorier af eneforhandlingsaftaler

KOMMISSIONEN FOR DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE FÆLLESSKAB HAR

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artiklerne 87 og 155,

under henvisning til artikel 24 i forordning nr. 17 af 6. februar 1962[1]),

under henvisning til forordning nr. 19/65/EØF af 2. marts 1965[2]) om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel 85, stk. 3, på kategorier af aftaler og samordnet praksis,

under henvisning til de af Det rådgivende Udvalg for kartel- og monopolspørgsmål i henhold til artikel 6 i forordning pr. 19/65/EØF afgivne udtalelser, og

ud fra følgende betragtninger:

Kommissionen har ifølge forordninger nr. 19/65/EØF beføjelse til ved forordning at anvende bestemmelserne i traktatens artikel 85, stk. 3, på bestemte kategorier af tosidige eneforhandlingsaftaler og former for samordnet praksis, som falder ind under bestemmelserne i artikel 85;

på grundlag af de hidtidige gennem enkeltbeslutninger indvundne erfaringer er det muligt at fastlægge en første kategori af aftaler og samordnet praksis, for hvilken betingelserne i artikel 85, stk. 3, som regel kan anses for at være opfyldt;

da vedtagelsen af en sådan forordning ikke er til hinder for anvendelse af bestemmelserne i forordning nr. 17, forbliver virksomhedernes ret til i enkelttilfælde at anmode Kommissionen om en erklæring i henhold til traktatens artikel 85, stk. 3, uberørt heraf;

eneforhandlingsaftaler af den i artikel 1 i denne forordning beskrevne kategori kan falde ind under forbundet i traktatens artikel 85, stk. 1. Da eneforhandlingsaftaler af denne art, indgået inden for en medlemsstat, kun undtagelsesvis vil kunne påvirke handelen mellem medlemsstater, er der ikke behov for at lade dem være omfattet af denne forordning;

det er ikke nødvendigt, at aftaler, som ikke opfylder betingelserne i traktatens artikel 85, stk. 1, udtrykkeligt holdes ude fra den beskrevne kategori;

eneforhandlingsaftaler, som vedrører den internationale vareudveksling, medfører i samhandelens nuværende situation i almindelighed en forbedring af distributionen, fordi producenten kan koncentrere sin salgsaktivitet, ikke behøver at opretholde omfattende forretningsforbindelser med et stort antal forhandlere og gennem forbindelse med kun én forhandler lettere kan overvinde afsætningsvanskeligheder, der kan opstå som følge af sproglige, retlige og andre forskelle. Eneforhandlingsaftaler letter det salgsfremmende arbejde for en vare og giver mulighed for en mere intensiv indsats på markedet og kontinuitet i forsyningerne tilligemed en rationalisering af distributionen. Desuden er det ofte først udpegelsen af en eneforhandler eller en eneaftager, der i stedet for producenten påtager sig det salgsfremmende arbejde, eftersalgsservicen og lagerføringen, som sætter små og mellemstore virksomheder i stand til at møde konkurrencen på markedet. Det må være overladt til kontrahenterne at afgøre, om og i hvilket omfang de vil optage salgsfremmende forpligtelser i deres aftaler. Forbedringer i varedistributionen fremkommer ganske vist kun, hvis det ikke er en konkurrent, denne distribution overdrages til;

sådanne eneforhandlingsaftaler bidrager som regel også til at sikre forbrugerne en rimelig andel af de opnåede fordele, fordi forbedringer i distributionen umiddelbart kommer dem til gode, hvorved deres økonomiske eller forsyningsmæssige situation forbedres, idet de hurtigere og lettere vil kunne skaffe sig varer, der er fremstillet i andre lande;

det skal i denne forordning angives, hvilke konkurrencebegrænsende forpligtelser en eneforhandlingsaftale må indeholde. Det kan overlades til kontrahenterne at afgøre, hvilke af disse bestemmelser de

[1]) EFT nr. 13 af 21.2.1962, s. 204/62.
[2]) EFT nr. 36 af 6.3.1965, s. 533/65.

vil optage i deres eneforhandlingsaftaler for bedst muligt at opnå de med eneforhandlingen tilsigtede fordele;

fritagelsen må gøres afhængig af visse betingelser, navnlig må der gennem mulighed for parallelimport skabes sikkerhed for, at forbrugerne får en rimelig andel af de fordele, der opnås gennem eneforhandlingen. Det kan derfor ikke tillades, at industriel ejendomsret og andre rettigheder misbruges til at opnå absolut beskyttelse inden for et område. Disse betragtninger berører ikke forholdet mellem konkurrenceretten og den industrielle ejendomsret, idet det her alene drejer sig om at fastsætte betingelserne for anvendelsen af denne forordning;

da konkurrencen i handelsleddene sikres gennem mulighed for parallelimport, skabes der gennem de af denne forordning omfattede eneforhandlingsaftaler som regel ikke nogen mulighed for at udelukke konkurrencen for en væsentlig del af de pågældende varer;

det er hensigtsmæssigt i medfør af artikel 4 i forordning nr. 19/65/EØF at give kontrahenterne lejlighed til inden et bestemt tidspunkt at tilpasse deres aftaler og praksis til betingelserne i denne forordning; i henhold til artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 19/65/EØF er det imidlertid ikke muligt at påberåbe sig en sådan bestemmelse i retssager, som ved denne forordnings ikrafttræden er indbragt for domstolene, og til begrundelse af krav om skadeserstatning mod tredjemand;

aftaler og samordnet praksis, som opfylder betingelserne i denne forordning, behøver ikke længere at anmeldes. Artikel 4, stk. 2, litra a), i forordning nr. 27 [1]) som ændret ved forordning nr. 153[2]) kan opheves, idet aftaler, som har kunnet anmeldes på skema B 1, i reglen vil falde ind under fritagelsesbestemmelserne;

for aftaler, der er anmeldt på skema B 1, og som ikke tilpasses betingelserne i denne forordning, må der herefter anvendes den normale fremgangsmåde ved anmeldelser, således at de i hvert enkelt tilfælde kan underkastes en nærmere undersøgelse,

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

1. I medfør af traktatens artikel 85, stk. 3, og på de i denne forordning nævnte betingelser erklæres bestemmelserne i artikel 85, stk. 1, i traktaten indtil 31. december 1972 uanvendelige på aftaler, hvori der kun deltager to virksomheder, og

a) hvorefter den ene over for den anden forpligter sig til at levere bestemte varer udelukkende til denne med henblik på videresalg i en bestemt del af fællesmarkedet, eller

b) hvorefter den ene over for den anden forpligter sig til med henblik på videresalg at købe bestemte varer udelukkende af denne, eller

c) hvorefter der mellem de to virksomheder med henblik på videresalg er indgået eksklusive leverings- eller købsforpligtelser som omhandlet under litra a) og b) ovenfor.

2. Bestemmelserne i stk. 1 kan ikke anvendes på aftaler, hvori der kun deltager virksomheder fra en enkelt medlemsstat, og som vedrører videresalg af varer inden for denne medlemsstat.

Artikel 2

1. Ud over den i artikel 1 nævnte forpligtelse må der ikke pålægges eneforhandleren andre konkurrencebegrænsninger end

a) pligt til, så længe aftaler er gældende eller indtil et år efter dens ophør, ikke at fremstille eller forhandle varer, som konkurrerer med de af aftalen omfattede varer;

b) pligt til uden for det område, aftaler vedrører, ikke at reklamere, oprette filialer og holde udleveringslagre for de varer, aftaler omfatter.

2. Anvendeligheden af bestemmelserne i artikel 1, stk. 1, hindres ikke af følgende forpligtelser for eneforhandleren:

a) at aftage fuldstændige vareassortimenter eller mindstekvanta;

b) at forhandle de af aftalen omfattede varer under de varemærker eller i det udstyr, som producenten måtte foreskrive;

c) at træffe salgsfremmende foranstaltninger, herunder navnlig

- at reklamere for varerne,
- at opretholde et salgsnet eller at være lagerførende,
- at yde eftersalgsservice og garanti,
- at beskæftige fagligt eller teknisk uddannet personale.

Artikel 3

Bestemmelserne i artikel 1, stk. 1, i denne forordning er ikke anvendelige, hvis

a) producenter af indbyrdes konkurrerende varer overdrager eneforhandlingen af disse varer til hinanden;

[1]) EFT nr. 35 af 10.5.1962, s. 1118/62.
[2]) EFT nr. 139 af 24.12.1962, s. 2918/62.

b) kontrahenterne indskrænker formidlernes eller forbrugernes muligheder for at skaffe sig de af aftalen omfattede varer hos andre forhandlere inden for fællesmarkedet, navnlig hvis kontrahenterne

1. gør industriel ejendomsret gældende for at forhindre, at forhandlere eller forbrugere i andre dele af fællesmarkedet forsynes med varer, som omfattes af aftalen, og som er behørigt mærket og bragt i handelen, eller at forhandlere eller forbrugere i det område, som omfattes af aftalen, afsætter disse varer;

2. gør andre rettigheder gældende eller træffer foranstaltninger for at hindre forhandlere eller forbrugere andetsteds inden for Fællesmarkedet i at blive forsynet med de varer, aftalen omfatter, eller i at afsætte dem i det område, aftalen vedrører.

Artikel 4

1. For aftaler, der bestod den 13. marts 1962, og som er blevet anmeldt inden 1. februar 1963, gælder den i artikel 1, stk. 1, erklærede uanvendelighed af bestemmelserne i traktatens artikel 85, stk. 1, med tilbagevirkende kraft fra det tidspunkt, hvor betingelserne for at anvende bestemmelserne i denne forordning har været opfyldt.

2. For alle øvrige aftaler, som er blevet anmeldt inden ikrafttrædelsen af denne forordning, gælder den i artikel 1, stk. 1, erklærede uanvendelighed af bestemmelserne i traktatens artikel 85, stk. 1, med tilbagevirkende kraft fra det tidspunkt, hvor betingelserne for at anvende bestemmelserne i denne forordning har været opfyldt, dog tidligst fra anmeldelsesdagen.

Artikel 5

For aftaler, der bestod den 13. marts 1962, og som er blevet anmeldt inden 1. februar 1963, og inden 2. august 1967 er blevet ændret, således at de opfylder de betingelser, der er nævnt i denne forordning, gælder det i traktatens artikel 85, stk. 1, indeholdte forbud ikke for tiden inden ændringen, hvis det meddeles Kommissionen inden 3. oktober 1967, at aftalen er blevet ændret. Meddelelsen får virkning fra det tidspunkt, hvor den modtages hos Kommissionen. Dersom den fremsendes gennem postvæsenet i anbefalet brev, gælder datoen for afsendelsesstedets poststempel som modtagelsesdagen.

Artikel 6

Kommissionen undersøger, om bestemmelserne i artikel 7 i forordning nr. 19/65/EØF vil være at anvende i et konkret tilfælde, navnlig når der er en formodning om, at

a) de af aftalen omfattede varer inden for det område, aftalen vedrører, ikke er udsat for konkurrence fra varer, som på grund af deres egenskaber, anvendelsesformål og pris af forbrugerne må anses for at være varer af samme art;

b) det ikke er muligt for andre producenter i det område, aftalen vedrører, at afsætte varer af samme art på eneforhandlerens omsætningstrin;

c) eneforhandleren misbruger fritagelsen ved

1. inden for det område, aftalen vedrører, uden saglig grund at nægte at levere til kategorier af købere, som ikke har mulighed for på rimelige vilkår at skaffe sig de af aftalen omfattede varer andetsteds;

2. at sælge de af aftalen omfattede varer til urimeligt høje priser.

Artikel 7

1. Artikel 4, stk. 2, litra a), i forordning nr. 27 af 3. maj 1962 som ændret ved forordning nr. 153 ophæves.

2. En på skema B 1 foretagen anmeldelse af en eneforhandlingsaftale, som ikke opfylder betingelserne i artiklerne 1 til 3 i denne forordning, skal, hvis aftalen ikke tilpasses disse betingelser, inden 3. oktober 1967 suppleres ved indsendelse af skema B med bilag efter bestemmelserne i forordning nr. 27.

Artikel 8

Bestemmelserne i artiklerne 1 til 7 i denne forordning finder tilsvarende anvendelse på samordnet praksis af den i artikel 1, stk. 1, nævnte kategori.

Artikel 9

Denne forordning træder i kraft den 1. maj 1967.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 22. marts 1967

På Kommissionens vegne
Walter HALLSTEIN
Formand